

Той така го погледна, като че полицаият бѣше последниятъ човѣкъ останалъ за съжаление.

— Кжде го намѣрихте г-нъ полицаи?

— Влѣзълъ да спи въ кокошарника на едни граждани и страшно ги изплашилъ. Съобщиха ми и азъ го хванахъ.

— Не намѣрихте ли никакви документи въ него?

— Ахъ дяволъ да ме вземе, забравихъ да го обискирамъ. — И полицаиятъ започна бързо да пребърква джебоветѣ му.

— Нищо нѣма! . . . Аха, ето — и той извади напоено съ масъ и потъ картонче. На него имаше прикрепена снимка, на която личеше образа на непознатия. Подъ нея едва можеха да се забележатъ букви на нѣщо написано.

— Карамба! Толкова зацапано, че нищо не се разбира — ядосваше се полицаиятъ.

Най-после следъ дълги усилия той въздъхна облекчително.

— Слава Богу открихъ.

— ? ! ? ! . . .

— Мо-о-о . . . Мо-оралъ, Моралъ!

— Моралъ?

— Да! Моралъ.

— Такова име като че ли съмъ чувалъ — замисли се секретарьтъ. — Свети Боже, спомнихъ си. Сенъора Ентрериосъ, председателката на женското благотворително дружество, често ми е споменувала подобно име. Навѣрно за тоя идиотъ се е отнасяло.

Маститата председателка веднага бѣ пови-